

Dziękuję Panu Jezusowi za Jego miłość

Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- przygotowanie do aktywnego przeżywania dzieła zbawczego;
- ukazanie zwyczajów i tradycji wielkanocnych.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Dziecko:

- opowiada, co się działo z Panem Jezusem tuż po Jego śmierci na krzyżu;
- wyjaśnia, że męka i śmierć Pana Jezusa są wyrazem Jego miłości;
- wyjaśnia potrzebę modlitwy przy grobie Pańskim w Wielką Sobotę;
- wylicza produkty z koszyczka i podaje ich symbolikę.

Metody

opowiadanie, pokaz ilustracji, kartka z kalendarza, lektura Biblii, śpiew, prezentacja koszyczka, ew. ozdabianie pisanek, zabawa ruchowa, zagadki, praca plastyczno-techniczna.

Środki dydaktyczne

tekst opowiadania, ilustracje, kalendarz, koszyczek z produktami świątecznymi lub ich ilustrowane odpowiedniki, szablony baranka i materiały do ozdobienia go.

Propozycja realizacji

I. Wprowadzenie

Opowiadanie z załącznika i analiza tekstu.

II. Rozwinięcie

1. Prezentacja planszy z grobem Pańskim (ewentualnie analiza ilustracji z podręczników) – nauczyciel wyjaśnia, że w każdym kościele przygotowywany jest grób Pana Jezusa, przy którym możemy podziękować Mu za to, że umarł na krzyżu, by ludzie byli dobrzy i mogli pójść do nieba.
2. Kartka z kalendarza – dzieci przypominają, o jakich ważnych dniach tygodnia słyszały na poprzednich zajęciach; wspólnie podają nazwy kolejnych dni.
3. Lektura Biblii – Mt 27, 57-60. Po odczytaniu tekstu nauczyciel przypomina, że ta historia ma ciąg dalszy: podczas świąt wielkanocnych dziękujemy Panu Jezusowi nie tylko za śmierć na krzyżu, ale też za największy cud – zmartwychwstanie.
4. Koszyczek wielkanocny – nauczyciel prezentuje przygotowany koszyczek i wyjaśnia znaczenie znajdujących się w nim pokarmów. Mówiąc o jajku jako symbolu życia, warto posłużyć się plastikowym jajkiem z niespodzianką, do którego włożony jest kurczaczek, i w odniesieniu do tego omówić wyjście z grobu Pana Jezusa jako symbolu nowego życia – nie tylko Pana Jezusa, ale też każdego człowieka. Życia, w którym dzięki pomocy Pana Jezusa możemy być lepsi.
5. Śpiew:

Uwielbiamy Jezusa, bo kocha nas jak nikt. / ×2

Uwielbiamy Jezusa, bo kocha nas. / ×2

Uwielbiamy Jezusa, bo kocha nas jak nikt.

Źródło: <http://www.spiewnik.com/wyswietl.php?numer=11847> (dostęp: 03.03.2017).

III. Zakończenie

Praca z podręcznikiem – wykonanie polecenia z naklejkami (warto przypomnieć dzieciom o modlitwie przy grobie Pańskim w Wielką Sobotę); łączenie pokarmów z koszyczkiem.

Inna propozycja pracy

- ozdabianie pisanek z papieru, drewna lub styropianu, którymi można udekorować salę lub mieszkania;
- wykonywanie świątecznych kartek dla bliskich;
- zabawa ruchowa – odnajdywanie ukrytych w sali przez nauczyciela symboli wielkanocnych (ew. schowanych przez wybrane dziecko i szukanych przez inne dzieci – zgodnie z zasadami *Ciepło-zimno*).
- praca plastyczno-techniczna „Baranek” – wspólne ozdabianie wata baranka, symbolu Chrystusa.
- Zgadywanki:

1. *Leży w koszyczku
pięknie wystrojone,
malowane, pisane,
drapane lub kraszone.*
2. *Potulne zwierzątko
z masła ulepione,
matą chorągiewką
wdzięcznie ozdobione.*
3. *Kiedy się w Wielkanoc
jajkiem wymieniamy,
mówiąc miłe słowa,
bliskim je składamy.*

Załącznik

Ania i Bartek z rodzicami odwiedzili babcię Elę. Po obiedzie babcia zerwała kilka róż i spakowała dwa znicze. Ania zapytała:

– Babciu, dokąd idziesz?

– Na cmentarz. Dziś rocznica śmierci mojego taty, waszego pradziadka Józka.

– Możemy iść z tobą? – zapytał Bartek.

Babcia się uśmiechnęła.

– Oczywiście! Zakładajcie buty!

Kiedy doszli na miejsce, babcia zaprowadziła ich na grób pradziadka.

– Ale duży grób! – powiedziała Ania. – I tak dużo nazwisk.

– Babciu, czy te wszystkie osoby są z naszej rodziny? – spytał zdziwiony Bartek.

– Nie. – Babcia pogłaskała go po głowie. – Pradziadek Józek był żołnierzem. Walczył w armii w czasie wojny, kiedy źli ludzie zaatakowali nasz kraj. Razem z nim są tutaj pochowani inni żołnierze – dodała, stawiając zapalone znicze.

– Babciu, czy znałaś te wszystkie osoby? – dopytywała Ania.

– Nie, Aneczko – powiedziała babcia, wstawiając róże do wazonu. – Nie znałam ich, ale podobnie jak mój tata oni wszyscy walczyli za wolność Polski. Zginęli, żeby uratować nasz kraj i nas. Dzięki nim jesteśmy wolni. Zawsze kiedy odwiedzam pradziadka, chcę podziękować im wszystkim i pokazać, że pamiętam, co dla mnie zrobili.

– To ja też im dziękuję! – powiedział Bartek.

– Podziękujmy im razem modlitwą – zaproponowała babcia. – Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie...